U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalovanému: **Pozemkový fond České republiky,** se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2010, č. j. 10 Ca 87/2009 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce JUDr. Z. A. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2010, č. j. 10 Ca 87/2009 – 52, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením odmítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení Stanoviska výkonného výboru – sekce privatizace Pozemkového fondu České republiky ze dne 30. 12. 2008, zn. 2016/09/priv. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že působnost Pozemkového fondu je uskutečňována nevrchnostenskými metodami. Napadené stanovisko není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nebyla jím žalobci založena, změněna nebo závazně určena žádná práva ani povinnosti a žalobce nebyl ani jeho adresátem. Městský soud proto dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc k projednání podané žaloby ve správním soudnictví.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž „předběžně“ namítl protiústavní postup soudu, zmínil několik s věcí nesouvisejících skutečností a obecně, bez uvedení souvislosti s projednávanou věcí, poukázal na dopad některých právních norem (čl. 1 odst. 2, čl. 5 a čl. 10 Ústavy, § 121 o. s. ř., čl. 1 odst. 1 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod).

Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v jakém rozsahu a z jakých skutkových a právních důvodů usnesení městského soudu napadá, vyzval jej městský soud usnesením ze dne 31. 5. 2010, č. j. 10 Ca 87/2009 - 60, k odstranění těchto nedostatků kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 3. 6. 2010, ten však ve stanovené lhůtě nedoplnil kasační stížnost o řádné kasační důvody a uvedení rozsahu napadení usnesení městského soudu. Ve stanovené lhůtě stěžovatel pouze požádal o prodloužení lhůty k úhradě soudního poplatku a podáním ze dne 25. 6. 2010 navrhl, aby bylo rozhodnuto, zda je zdejšímu soudu vůle žalovaného v jím učiněných právních úkonech poznatelná.

Posléze ještě stěžovatel v podání ze dne 12. 12. 2011 napadl kasační stížností usnesení městského soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 10 Ca 87/2009 - 78, o neosvobození od soudních poplatků a navrhl, aby byla položena předběžná otázka Soudnímu dvoru (Evropské unie). Soudní dvůr by podle něj měl být požádán o výklad Smluv ve věci soudní ochrany institutu nezávislosti soudní advokacie. Stěžovatel uvedl několik otázek, které mají být předloženy Soudnímu dvoru k posouzení a rozhodnutí. Kasační stížnost proti usnesení městského soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 10 Ca 87/2009 - 78, byla následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 As 13/2012 - 108, zamítnuta.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského (městského) soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V samotné kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 13. 1. 2010, č. j. 10 Ca 87/2009 – 52, ani v podáních doručených městskému soudu ve lhůtě pro odstranění vad kasační stížnosti, stěžovatel především neuvedl žádné konkrétní stížní námitky, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů usnesení městského soudu napadá. Stěžovatel uvedl pouze s věcí nijak nesouvisející skutečnosti a odkazy na právní normy bez vazby na konkrétní skutkové okolnosti dané věci a v podání ze dne 25. 6. 2010 uplatnil návrh na rozhodnutí o tom, zda je zdejšímu soudu vůle žalovaného v jím učiněných právních úkonech poznatelná.

Stěžovatel tedy v lhůtě stanovené městským soudem dle ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. neodstranil vady kasační stížnosti. Zejména pro neuvedení konkrétních kasačních důvodů přitom nelze pokračovat v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl podle ust. § 120 s. ř. s. ve spojení s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. o odmítnutí kasační stížnosti.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v souvislosti s podanou kasační stížnosti nebyla řešena žádná právní otázka spadající do působnosti práva Evropské unie. Kasační soud proto nepřistoupil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, jak stěžovatel navrhoval ve svém podání ze dne 12. 12. 2011. V řízení o kasační stížnosti nevyvstala žádná otázka výkladu či platnosti normy unijního práva, která by byla na případ bezprostředně použitelná. Pokud stěžovatel poukazoval na Chartu základních principů evropské advokacie a Etický kodex advokátů EU, již z jeho tvrzení je zřejmé, že se nejedná o akty orgánů Evropské unie, nýbrž o dokumenty vydané sdružením Council of Bars and Law Societies of Europe. Doporučení výboru ministrů členským státům ke svobodě výkonu profese advokáta pak nepředstavuje bezprostředně aplikovatelnou normu práva Evropské unie. Jak vyplývá z čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie, doporučení nejsou závazná. Nejvyšší správní soud navíc považuje za nade vší pochybnost zřejmé (tedy *acte clair* ve smyslu judikatury Soudního dvora; viz rozsudek ve věci 283/81 *CILFIT*, Sb. rozh. 1982, s. 3415, body 10 – 20), že by výklad uvedeného doporučení nemohl mít žádný vliv na jeho postup v řízení o kasační stížnosti. Stejně tak Nejvyšší správní soud nerozhodoval o procesním návrhu stěžovatele na vydání rozhodnutí o tom, zda je zdejšímu soudu vůle žalovaného v jím učiněných právních úkonech poznatelná. O tomto návrhu nebylo potřeba rozhodovat, neboť by to nemohlo mít žádný vliv na výsledek posuzované věci a procesní předpisy navíc pro stěžovatelem požadované rozhodnutí neskýtají žádnou oporu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu